

РЕШЕНИЕ

№ 999

гр. София, 15.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-19, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Райна Стефанова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева като разгледа докладваното от Райна Стефанова Търговско дело № 20211100901214 по описа за 2021 година

Производството е по реда чл. 51, ал.3 ЗМТА във вр. чл. 118-122 КМЧП.

Предявен е иск с правно основание чл.51, ал.3 от ЗМТА, във връзка с чл.118-122 от КМЧП, във връзка с Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения (Нюйоркската конвенция) приета на 17.12.1958 г. и ратифицирана от България с Указ № 284 на Президиума на Народното събрание от 08.07.1961 г. (изв. бр. 57 от 18.07.1961г.).

Исковата молба е предявена от „С.Ф. ГмбХ“, дружество създадено и съществуващо по законите на Швейцария, фирмен № СН-101.533.541, със седалище и адрес на управление: Швейцерхофщрасе 2, 8750 Гларус, Швейцария, чрез адв. М.Б., САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“, АС Б., за признаване и допускане изпълнението на чуждестранно *арбитражно решение от 25.06.2019г., поправено с поправка от 01.10.2019г., постановено по дело № DIS-SV-SL-683/16 на Германския арбитражен институт (DIS), в частта по пар. 418 буква „а“ „в“ и „е“, по което „ДИП-МП“ АД / в несъстоятелност/ (с предходно наименование „С.“), ЕИК ******, гр.София, ул. „*****“, е осъдено за главници, лихви и разноски в арбитражното производство.

Ищецът твърди, че пред Германския арбитражен институт (DIS) е разгледан и приключил спор между няколко ищци и ответници, измежду които „С.Ф. ГмбХ“ – Ищец №2 и „С.“ АД – Ответник №1.

Сочи, че в чл.10 от сключената между страните спогодба от 13.11.2015

година е предвидена арбитражна клауза, съгласно която за компетентен съд при спор между тях е определен DIS, а съгласно чл.11 от спогодбата за приложимо право е определено законодателството на Федерална Република България.

Излага, че с поправеното решение по пар. 418 буква „а“ от окончателното решение от 25.06.2019г. Ответник 1(настоящ ответник) и Ответник 2 са осъдени солидарно и поотделно да заплатят на „С.Ф. ГмбХ“ (настоящ ищец) сумата от 7 621 680.80 щатски долара, ведно с лихва от пет процента годишно, начислена върху сумите и считано от датите посочени в решението и поправката.

Излага, че по пар. 418 буква „в“ от окончателното решение от 25.06.2019г. ответниците в арбитражното производство са осъдени да заплатят на ищците, солидарно и поотделно сумата от 200 000 щатски долара, ведно с лихва от четири процента годишно, начислена от 17.10.2016г. (датата на началото на арбитражното производство).

Излага, че по пар. 418 буква „е“ от окончателното решение от 25.06.2019г. ответниците в арбитражното производство са осъдени да заплатят на Ищците, солидарно и поотделно сумата от 72 225.70 евро – разноски в арбитражното производство.

Счита, че са налице всички процесуални предпоставки, предвидени с разпоредбата на чл.117 от КМЧП, за признаване и изпълнение на решението в Република България.

Сочи, че компетентността на DIS произтича от арбитражната клауза по чл.10 от споразумението от 13.11.2015 година, въз основа на който е възникнал разглеждания от арбитража спор.

Твърди, че в арбитражното производство не са нарушавани основни принципи на българското право, свързани със защитата на страните по делото. Поддържа, че „С.“ АД е участвал активно в арбитражното производство, връчен му е препис от исковата молба, страните са били редовно призовани. Пред български съд между същите страни и за същото искане няма влязло в сила решение, няма висящ процес образуван преди арбитражното дело, по което е постановено решението, чието изпълнение се иска. Соци, че признаването или допускането на изпълнението на решението не противоречи на българския обществен ред.

С уточнителна молба поддържа, че арбитражното решение е окончателно от датата на постановяването му, както и че решението и неговата поправка са влезли в законна сила от датата на връчването им на страните - на 05.07.2019г. -окончателното решение и на 09.10.2019г. поправката му.

Твърди, че в случая по отношение на представените заверени по реда на чл.32 ЗА преписи на чуждестранното арбитражно решение, поправката и удостоверението за влизането му в сила, заверка от МВнР не е необходима. В подкрепа на изложеното се позовава на съдебна практика. Евентуално прави

искане да му бъде издадено съдебно удостоверение, което да послужи пред МВнР за официален отговор по въпроса за заверката.

Излага, че изискванията на чл.119 КМЧП са спазени доколкото окончателното арбитражно решение, поправката, доказателствата за влизане в сила и връчване на решението и поправката, са представени в официален препис с нотариална заверка, придружени от официален превод на български език, а подписът на преводачът е нотариално заверен.

Претендира признаване и допускане изпълнението на цитираното окончателно арбитражно решение, **по отношение на един от ответниците – „С.“ АД**, в следните негови **части**: по пар. 418 буква „а“ (с поправката от 01.10.2019г.), пар. 418 буква „в“ и пар. 418 буква „е“.

Представя доказателства. Претендира присъждане на направените по настоящото дело съдебно-деловодни разноски.

Ответникът, с отговора на исковата молба, оспорва предявения иск като недопустим, неоснователен и недоказан, като моли същият да бъде отхвърлен. Счита за недоказано обстоятелството за наличие на правосубектност на ищцовото дружество поради конфликт на интереси и данни за връзки между „С.Ф. ГмбХ“ и нотариусите, които са заверили удостоверението за актуалното му състояние и адвокатското пълномощно за водене на настоящото дело. Предвид това, оспорва подписите и съдържанието на удостоверението за актуално състояние на „С.Ф. ГмбХ“ и адвокатското пълномощно за водене на настоящото дело.

Счита, че DIS е с арбитражна компетентност по искове с предмет „Съдействие за възстановяване“, разбирано като пълно и навременно съдействие от ответника на ищеца по отношение на усилията му да обезвреди вреди по исковите за хранителни продукти от застрахователя на С., Harrag--Lloyd USA, LLC, Maersk Line, Limited, APL Ltd., правителството на САЩ или неговите агенции и всеки друг, от когото Supreme търси обезщетяване.

Във връзка с изложеното, намира че процесното арбитражно решение в частта му инкорпорирана в пар.418, буква „а“ съдържа произнасяне по същество относно „искове за хранителни продукти“, които са извън компетентността на Арбитражния трибунал, учредена с клаузата на чл.10 от споразумението. Твърди, че „С.“ АД не се е съгласило с разглеждане на искове за хранителни продукти в арбитражния процес, като възразило срещу материалната и процесуалната компетентност на арбитъра по тези искове. Дружеството не е имало възможност да участва при условията на равнопоставеност, състезателност и в справедлив процес, доколкото правото му на защита било засегнато от допуснатите от арбитъра процесуални нарушения (по събиране и допускане на доказателства, преценка на доказателствената им сила, разпределение на доказателствената тежест) и невъзможността на ответника да възрази срещу тези нарушения в хода на арбитражното производство, поради узнаването им едва с връчване на решението.

Сочи, че арбитражното решение е постановено в противоречие и с основополагащи принципи на приложимото в арбитражното производство право - законодателството на Федерална Република Германия.

Поддържа, че арбитражното решение е постановено при липса на компетентност относно по-голяма част от исквете, както и че признаването и изпълнението му противоречи с обществения ред и основни принципи на правната система в Република България.

Представя доказателства.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.51, ал.2 и ал.3 ЗМТА, за разглеждането на иски за признаване и допускане изпълнението на чуждестранно арбитражно решение се прилагат сключените от страната ни международни договори, както и нормите на чл.118 - 122 от КМЧП. В случая арбитражното решение, което се иска да бъде признато и чието изпълнение се иска да бъде допуснато на територията на Република България е постановено на територията на различна държава, а именно на територията на Република Германия. Съгласно чл. III от Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения, ратифицирана от България през 1961г. (Нюйоркската конвенция), всяка договаряща държава ще признава силата на арбитражното решение и ще допуска неговото изпълнение съобразно с процесуалните правила, които се прилагат в територията, където се иска признаването и изпълнението, при условията, изложени в Конвенцията. При съобразяване на приложимите разпоредби следва да се приеме, че признаването на силата на чуждестранното арбитражно решение и допускането на неговото изпълнение на територията на Република България се извършва по исков ред чрез предявяване на иск пред Софийския градски съд по реда на чл. 118-122 КМЧП. Предвид изложеното съдът намира иска за допустим.

Съгласно разпоредбата на чл.IV от Конвенцията, признаването и допускането до изпълнение на чуждестранно арбитражно решение е предпоставено от представянето едновременно с молбата на надлежно заверен оригинал или препис на решението, както и оригинал или препис на арбитражното споразумение.

В случая представените по делото преписи от арбитражното решение и от поправката са нотариално удостоверени от нотариус в Германия, поради което следва да се приеме, че са представени официални преписи на документите. Нотариалното удостоверяване на преписите от арбитражното решение и поправката е с Апостил по реда на Хагската конвенция за премахване изискването за легализация на чуждестранни публични актове. Следователно, легализираща заверка на МВнР по чл. 119, ал. 2 КМЧП, не е изискуема по отношение на процесното арбитражно решение. Решението е в

заверен превод на български език по реда на Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, съгласно изискването на чл. 119, ал. 2, изпр. 2 от КМЧП, вр. чл. IV, § 2 от Нюйоркската конвенция.

Задължителният и окончателен характер на арбитражното решение и поправката се установяват от отбелязването върху първата им страница, че решението е окончателно, а освен това с протоколно определение от първото о.с.з. по настоящото делото е прието за установено и безспорно между страните, че арбитражното решение и поправката му са влезли в сила.

Със свое становище от 05.05.2022г. ищецът е представил по делото официален препис в заверен превод на Решение на Висшия съд на провинция Хесен-Франкфурт на Майн от 17.12.2020г., с което е отхвърлен иска за отмяна на арбитражното решение от 25.06.2018г. Не са направени твърдения това решение да е обжалвано, напротив- в хода на настоящото дело процесуалните представи на двете страни са заявили, че не се спори относно обстоятелството, че решението, с което е отхвърлен иска за отмяна, е влязло в сила.

В изпълнение на указанията на съда, ищецът е представил писмо от DIS от 27.07.2021г., подписано от зам.-гл.секретар, удостоверяващо, че Окончателното решение Поправката на Окончателното решение са доставени на страните, съответно на 05.07.2019г. и на 09.10.2019г. Документът е представен в нотариално заверен препис, удостоверен с Апостил, в заверен превод на български език.

С отговора на искова молба ответникът е оспорил истинността на удостоверението за актуално състояние на „С.Ф. ГмбХ“, както и автентичността (в частта на положените подписи) на пълномощното на процесуалния представител на ищеца. В тази връзка с протоколно определение от 11.05.2022г. съдът е открил производство по оспорване и е указал на ответника доказателствената му тежест, но последният не е изложил никакви допълнителни факти и твърдения и не е представил доказателства в защита на тезата си по оспорването на документите. Предвид изложеното и доколкото удостоверението за актуално състояние и пълномощното са официално удостоверени и представляват официални документи, чието оспорване не е проведено, съдът ги кредитира като валидни доказателства за обстоятелствата, които удостоверяват.

Относно задължението на ищеца да представи в оригинал или надлежно заверен препис арбитражното споразумение, ответникът е навел възражение, че представеният по делото нотариално заверен препис от Спогодбата от 16.11.2015г. не е снет от оригинала на документа, а от копие в pdf формат. Нотариусът в Германия удостоверява, че документът е идентичен с представеното му подписано копие в pdf. формат.

В тази връзка следва да се отбележи следното:

Представената от ищеца Спогодба е приложение към електронна кореспонденция от 16.11.2016г., с която подписаното от страна на С.

споразумение е изпратено до Supreme за подпис и върнато по имейл в окончателно подписан вид (л. 847). Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗМТА, арбитражното споразумение е писмено, ако се съдържа в документ, подписан от страните, или в размяна на писма, телекси, телеграми или други средства за съобщения.

В о.с.з. от 11.05.2022г. процесуалният представил на ответник а изрично заявява, че не оспорва наличието на подписано между страните валидно арбитражно споразумение. С молба от 19.05.2022г. ответникът представя в цветна разпечатка подписано от двете страни копие на споразумението, нотариално заверен препис от pdf. формата на което е представен от ищеца.

При извършено от съда сравнение на представените от страните споразумения се установява, че същите са с идентично съдържание.

В представеното по делото Решение на Висшия съд на провинция Хесен-Франкфурт на Майн от 17.12.2020г., с което е отхвърлен иска за отмяна на арбитражното решение от 25.06.2018г., е възпроизведен текста на арбитражното споразумение, инкорпориран в чл. 10 от Спогодбата от 16.11.2015г., (стр. 8 от решението) и същият съответства на екземплярите от арбитражното споразумение, представени от двете страни по настоящото дело. Следва да се има предвид, че чл. 51 от ЗМА не предвижда задължение за представяне а арбитражното споразумение, а изискването произтича от разпоредбата на чл.IV от Конвенцията, чиято формулировка на „надлежен препис” следва да се разбира в широк смисъл и като необвързана от българското нотариално производство по удостоверяване на преписи. Документът следва да е представен в препис, който удостоверява, че арбитражното споразумение е сключено в писмена форма, че същото е подписано от страните, датата и неговото съдържание. Следва да се има предвид, че съдилищата в държави, в които националното законодателство не изисква от ищеца да представи оригиналното арбитражно споразумение или заверено копие, може изцяло да се откаже от това изискване при прилагане на принципа на по-благоприятния правен режим в член VII от Конвенцията. С оглед всичко изложено, съдът намира, че ответникът е подписал споразумението, което е заверено от нотариуса и в този смисъл представеният от ищите нотариално заверен препис представлява надлежен препис по см. на чл.IV от Конвенцията.

В чл.V от Конвенцията са посочени отрицателните пречки за признаването и изпълнението на арбитражното решение. Съгласно член V, буква „в” признаването и изпълнението на арбитражното решение могат да бъдат отказани по молба на страната, срещу която то се предявява, ако тя докаже пред компетентния орган на държавата, където се иска признаването и изпълнението: че решението е постановено по спор, непосочен в арбитражното съглашение или неспадащ към споровете, предвидени от арбитражната уговорка в договора, или че съдържа постановления, които излизат извън условията на арбитражното съглашение или арбитражната

уговорка в договора.

В хода на арбитражното производство ответникът е възразил своевременно срещу юрисдикцията на DIS да разглежда споровете между страните по Искове за хранителни продукти. Арбитърът е разгледал възразенията, но е намерил, че са неоснователни и DIS има юрисдикция да се произнесе по спора. В отговора на искова молба по настоящото дело ответникът отново навежда твърдението, че произнасянето на арбитъра (PO), направено в пар. 418, букв. „а” от диспозитива на арбитражното решение от 25.06.2019г., е по искове за хранителни продукти, споровете по които не попадат в обхвата на договорената от страните арбитражна клауза по чл. 10 от Спогодбата от 16.11.2015г. Изразява се разбиране, че арбитражът е бил компетентен да разгледа само спорове, свързани със неизпълнение на задълженията, поети от страните по самата спогодба, но не и по същество да разрешава казусите по искове за хранителни продукти.

Доколкото основателността на така направеното възразение е предпоставка за отказ за изпълнението на арбитражното решение, съгласно член V, алинея 1, буква (в) от Конвенцията, то разглеждането му изисква анализ на Спогодбата от 16.11.2015г. и арбитражната клауза в нея, без това да нарушава забраната за пререшаване на арбитражния спор.

Съгласно член II, алинея 1 от Конвенцията, арбитражното споразумение трябва да се отнася до конкретно правоотношение. Това изискване е изпълнено за арбитражна клауза в договор, която се отнася до спорове, произтичащи от този договор. Изискването обаче не би било изпълнено, ако страните отнесат към арбитраж всички съществуващи и бъдещи спорове по всякакъв възможен въпрос помежду си.

Спогодбата от 16.11.2015г. е подписана от С. АД, България, от името на неговото дружество майка, акционери, дъщерни дружества, вкл., но не само Willi Betz GmbH & CO KG, Port Services Latvia SIA и Preisig Transport AG, наричани за краткост С., от една страна, и Supreme Foodservice GMBH, Швейцария, от свое име и от името на неговите дружества-майки, акционери, дъщерни и свързани дружества, вкл., но не само Supreme Logistic FZE, наричани SUPREME, от друга страна.

Съгласно чл. 6 от Спогодбата страните се договарят да се освободят една друга от исковите претенции, произтичащи от изрично изброени висящи дела между страните (Арбитражът в Ню Йорк от 30.06.2014г., Спорът NDN, Арбитражът във Франкфурт, Спорът Preisig и Спорът Bundeswehr), както и всякакви други спорове, освен доколкото тези искове са Искове за хранителни продукти (искове, свързани с развала на хранителни продукти) и български данъци.

Спогодбата вменява в задължение на С. АД да предостави съдействие на дружествата от групата “Supreme”, сред които и настоящия ищец, така че от трети лица (застрахователи и др.) да бъдат събрани сумите за постигане на възстановяване на понесените от ищците вреди, произтичащи от развала на

хранителни продукти. В замяна на съдействието на С. за възстановяване на вредите, Supreme ще заплати на дружествата от групата С. сумата от 1 000 000 щ.д., по посочен в Спогодбата график.

В чл. 2 от Спогодбата е предвидено, че доколкото вредите от Искове за хранителни продукти не са възстановени, С. и Supreme ще преговарят за постигане на окончателно уреждане на претенциите по тези искове.

В чл. 8 е предвидено, че Страните започват преговори за разрешаване на Исковете за хранителни продукти и ще се стремят да ги разрешат в рамките на два месеца.

Разпоредбата на чл. 10 обективира арбитражната клауза, според която всякакви противоречия или искове, *произтичащи или свързани със Спогодбата или нейното нарушаване ще бъдат уредени според Арбитражните правила на Германския Арбитражен институт (DIS)*, чрез назначаване на едноличен арбитър, без да се отнасят до обикновените съдилища. Всички искове, произтичащи от Спогодбата, са в юрисдикцията на Германския арбитражен институт (DIS) и ще се уреждат съгласно немското законодателство. Претенциите, произтичащи от или във връзка с Исковете за хранителни продукти и български данъци следва да се *тълкуват и уреждат от закона, уговорен в договора*, който е основание за съответния иск (чл. 11).

В Решението си от 25.06.2019г. арбитърът е посочил, че исковете за хранителни продукти в случая *произтичат от твърдяно неизпълнение на задълженията по договор за превоз (TSA) от 2010г.*, в който е предвидено, че приложимо е правото на САЩ, а ако няма федерално законодателство – то на Щата Ню Йорк, но при изрично зачитане на Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки (CMR).

В арбитражното решение на DIS от 25.06.2019г. е посочено, че на 30.06.2014г. пред AAA (American Arbitration Association) ищците са предявили искове с различни претенции, произтичащи от договора за превоз (TSA), включително искове за развала на хранителни продукти, които са предмет на настоящия арбитраж (стр. 17 от превода на български език). За да намери, че има юрисдикция да разгледа исковете за хранителни продукти, арбитърът е изложил, че Спогодбата съдържа предвиждания за този вид искове (напр. че страните трябва да започнат преговори по тези искове и да разрешават споровете в срок от два месеца /чл.8/, както и че са се съгласили, че под искове за хранителни продукти се разбира искове за развала на хранителни продукти/. В подкрепа на разбирането си арбитърът е посочил, че фактът, че в чл. 11 е предвидено, че споровете, възникнали по Искове за хранителни продукти следва да се уреждат от закона, посочен в договора, който е основание за тези искове, показва, че страните са обмислили възможността такива искове да бъдат предоставени на арбитраж, съгласно чл. 10 от Спогодбата.

Арбитърът е направил заключение, че Спогодбата съставлява окончателно уреждане на всички предявени искове между Ищците и Ответниците към

момента на сключване на Спогодбата, с изключение на Исковете за хранителни продукти и за български данъци, което настоящият състав споделя. В тази връзка, тази част от исковете, предмет на делото в Ню Йорк (AAA дело или Арбитражът в Ню Йорк), които представляват Искове за хранителни продукти, не са окончателно уредени, претенциите по тях не са отпаднали и могат да бъдат предявени отново. В същото време никъде в текста Спогодбата от 16.11.2015г. не е посочено, че юрисдикцията по тези искове ще бъде изменена и вместо пред AAA (American Arbitration Association) след подписване на Спогодбата ще подлежат на разглеждане пред DIS.

Спорът за юрисдикцията на DIS се концентрира в тълкуването на волята на страните при уговаряне на клауза 10 от Спогодбата, т.е. дали споровете по исковете за хранителни продукти са такива, произтичащи от Спогодбата или във връзка със спогодбата.

Съдът намира, че от всичко гореизложено се установява, че със Спогодбата от 16.11.2015г. не е постигнато уреждане на претенциите по исковете за хранителни продукти (освобождаване) и относно тях е предвидено да бъдат проведени преговори между страните.

По силата на Спогодбата от С. е поето задължение за оказване на съдействие за възстановяване на вреди, на което съответства насрещно задължение на SUPREME да му заплати определена сума, ако задължението бъде признато за надлежно изпълнено. Така очертаният предмет на Спогодбата не позволява да се приеме, че в него попадат висящите Исковете за хранителни продукти - за обезщетяване на вреди от превоз на развалени храни. Спорове, произтичащи от Спогодбата касателно Исковете за хранителни продукти биха били например такива относно спазването срока на преговорите, липсата на преговори, липсата на съдействие от С. или други въпроси *относно изпълнението на задълженията на страните, които произтичат от Спогодбата, относно споровете/ Исковете за хранителни продукти*. Трудно може да бъде споделено разбирането на арбитража, че след като чл. 8 от Спогодбата предвижда задължение на страните да преговарят по Исковете за хранителни продукти, то Исковете за хранителни продукти са в предмета на Спогодбата и следователно претенциите на ищците, свързани с транспортиране на развалени хранителни продукти произтичат и са във връзка със Спогодбата (чл. 10), а оттук - и че могат да бъдат разгледани по същество от арбитража по силата на текста на самата Спогодба.

Въпреки това, по делото се установява, че ответникът е дал съгласието си исковете за хранителни продукти да бъдат заведени пред DIS. Това се установява от мотивите на арбитражното решение на DIS от 25.06.2019г., където е посочен и цитиран неоспорен от страните имейл от Изпълнителния директор на С. АД, приет в арбитражното производство под доказателство С8. Цитатът на имейла е инкорпориран в мотивите на решението: „Мога да декларирам също така и от името на което и да е от свързаните дружества,

които участват в Спогодбата, че не повдигаме никакви възражения за подаване на така наречените Искове за хранителни продукти по Клаузата за разрешаване на спорове (Клауза 10) от Спогодбата и дружествата от Групата Supreme да ги отнесе за разглеждане до Германския арбитражен институт (DIS) във Франкфурт на Майн” (стр. 30). Според твърденията на ответника делото в Ню Йорк е било прекратено на база Спогодбата като „уредено” на 19.09.2016г., посоченият по-горе имейл е изпратен от ответника след това- на 26.09.2016г. Исковата молба пред DIS е входирана на 17.10.2016г. Следователно и предвид горния извод, че спорът по исковете по делото в Ню Йорк, представляващи искове за хранителни продукти, не е отпаднал и претенциите могат да се предявят отново, следва да се заключи, че страните са предвиждали исковете за хранителни продукти да бъдат предявени за разглеждане, а с посочения имейл ответникът е дал съгласие решаващият орган по тях да бъде DIS.

Съдът намира, че посочените твърдения в допълнителното становище на ответника (депозирани пред арбитража и представено в превод по настоящото дело), в смисъл, че този имейл е изваден от контекста, не е доказан, вкл. не е представена предходната част на този имейл, ако се твърди, че той представлява извадка.

В допълнителното си становище ответникът е посочил, че директорът на С. е смятал, че спорът пред арбитража в Ню Йорк следва да бъде прекратен, тъй като е подписана спогодба. Дори това да е така, то с цитирания имейл е направено обвързващо ответника волеизявление, с което е дадено съгласие за включването на споровете по исковете за хранителни продукти в арбитражната клауза по чл. 10 от Спогодбата, а доколкото е в правомощията на ищеца да заведе отново исковете за хранителни продукти, които са били и предмет на арбитража в Ню Йорк, то съдът намира, че предявяването пред и разглеждането им от DIS е станало по взаимно съгласие на двете страни. Този извод се подкрепя и от предвиденото в чл. 7, ал. 2 от ЗМТА, според което се смята, че арбитражното споразумение е писмено, ако се съдържа в документ, подписан от страните, или в размяна на писма, телекси, телеграми или други средства за съобщения.

За пълнота на изложението, съдът счита че признаването и изпълнението на решението не би противоречало на българския обществен ред на основанията, изложени в тази връзка от ответника.

Следва да се посочи, че в представеното по делото решение на Висшия съд провинция /Хесен/ Франкфурт на Майн по иска за отмяна на арбитражното решение от 26.06.2019г., са разгледани оплаквания от ответника, които до голяма степен са идентични с релевираните в отговора на исковата молба по настоящото дело. Въпреки това, настоящият състав счита, че доколкото оплакванията за нарушение на процедурните правила и др., са били направени по делото за отмяна и не са преценявани в светлината на

противоречие с българския правов ред, възраженията на ответника в настоящото производство следва да бъдат разгледани.

Изложеното от ответника неоправдано забавяне при произнасянето на арбитъра с решение само по себе си не обосновава извод за нарушаване на обществения ред в Р България. Дори да се приеме изразеното становище, че спомените на съда се променят и това може да доведе до грешно възприемане на свидетелските показания, то ответникът не доказва, че забавянето в произнасянето на арбитъра е довело до решение, с което е нарушен българският обществен ред, нито че решението би било в друг смисъл, ако беше постановено в по- кратък срок. Изтъкнато е единствено, че свидетелските показания на свидетеля на ищеца С.Н. неправилно са ценени с по- голяма тежест, тъй като арбитърът евентуално е забравил или пропуснал, че те не са дадени под клетва. Алтернативно – ако пък са били дадени под клетва, както е записано в Решението, то това е недопустимо, тъй като заклеването на свидетел е в правомощията на държавния съд, а не на арбитража. От представените по делото документи се установява, че в Решението е посочено че свидетелят е дал показанията си под клетва, а в протокола от заседанието липсва такова отбелязване, откъдето следва, че не е доказано арбитърът да е направил заклеване на свидетеля. Не се доказва, че при своевременно постановено решение: 1) оценката на арбитъра относно свидетелските показания щеше да е различна и 2) че цененето на свидетелските показания е било от решаващо значение за уважаването на исквете и крайния резултат от спора. В тази връзка съдът счита, че в настоящото производство съдът няма компетентност да преразглежда оценката на тежестта на доказателствата, която е направил арбитърът, като хипотетично дори едно доказателство да е ценено неправилно от решаващият орган, то не всяко нарушение и всяко неправилно решение противоречи на правовия ред. Дори решението да е било неправилно и да биха били допуснати нарушения, изразяващи се в неправилно преценяване на доказателства, то в настоящото производство съдът не може да преценява правилността на решението. Производството пред арбитражния съд е доброволно, а страните са изразили предварително съгласие с необжалваемостта на арбитражния акт, дори той да е неправилен.

Второто оплакване- че арбитърът е отхвърлил основната теза на ответника като несвоевременно направена, съдът счита за неоснователно. От представените по настоящото дело материални от арбитражното производство се установява, че ответникът е участвал активно в процеса и е представил отговор на исковата молба, в която не е направил оспорванията, които направени на по- късен етап са били намерени от арбитъра за закъснели и преклудирани. Съдът не споделя тезата на ответника, че е оспорил размера на исквете и щетите още с отговора на исковата молба. Също така, и в отговора на иска по настоящото дело ответникът признава, че направеното от него оспорване е било като цяло на исквете и е съдържало иманентно оспорване на всяка една щета, както по основание, така и по размер. Т.е. не се

установява, че конкретно оспорване е било направено своевременно. Въведените по арбитражната процедура крайни срокове и преклузии са познати и на българското право и целят бързина и икономичност.

На следващо място ответникът твърди, че защитата му е била ограничена, тъй като арбитърът е отхвърлил искането му да задължи ищецът да представи доказателства, че вече е получил плащане по претендираните от него щети от трети лица.

Освен, че настоящият състав няма компетентност да пререшава спора по същество, следва и да се отбележи, че не се установява (нито се твърди) ответниците да са представили в арбитражното производство доказателства за положителния факт – че ищите вече са получили или са на път да получат изплащане на претенциите си от трети лица, поради което настоящият състав не намира повод да приеме, че арбитърът е бил длъжен да уважи искането на ответника и като го е отказал е нарушил правото му на защита в арбитражното производство.

Съдът намира, че не са налице и абсолютните основания за отказ от екзекватура по чл.V, ал.2 от Конвенцията, нито отрицателните предпоставки по чл. 117, т.3 и 4 КМЧП.

От ответната страна не са релевирани възражения по смисъла на 121, ал.2 от КМЧП за погасяване на задължението или част от него след влизане в сила на чуждестранното решение. Липсват данни да е налице висящ процес пред български съд, образуван преди чуждото дело, нито такива за влязло в сила решение на български съд между същите страни за същото искане и на същото основание, съгласно чл.117, т.3 и 4 КМЧП.

Поради изложеното, искането за признаване и допускане на изпълнение на територията на Република България на арбитражно решение от 25.06.2019г. постановено по арбитражно дело №DIS-SV-SL-683/16 на арбитър Германски Арбитражен Институт (DIS) по отношение на ответника в посочената част, следва да бъде уважено.

По разноските:

С оглед изхода на делото, ищецът има право на разноски, съгласно чл.78, ал.1 ГПК. Видно от приложения списък по чл. 80 от ГПК те възлизат на сума в размер на 102 926,65 лева, от които 97 791,50 – адвокатско възнаграждение, заплатено съгласно писмо за ангажимент от 20.04.2021г., 5 085,15 лева – разходи за превод на документи и 50 лева –д.т.

Относно разходите за извършен превод са представени две фактури, съответно от 19.08.2021г. за 1800 евро и от 22.03.2022г. – за 800 евро, като от представените извлечения от сметка се установява, че е заплатена сумата само по първата фактура - 3520, 49 лева.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. Съдът приема, възражението на ответника за

основателно, като счита че адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в размер на 3 000 лева, като съответстващ на правната и фактическата сложност на делото, обема на доказателствата, броя на заседанията и извършените процесуални действия от ищеца по делото.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА И ДОПУСКА ИЗПЪЛНЕНИЕ на територията на Република България по отношение на ответника „ДАП-МП” АД /в несъстоятелност/ (с предходно наименование „С.“), с ЕИК *****, гр.София, р-н Подуяне, ул. „****”, на влязло в сила арбитражно решение от 25.06.2019г., поправено с поправка от 01.10.2019г., постановено по арбитражно дело №DIS-SV-SL-683/16 на Германския Арбитражен Институт (DIS), в частта по пар. 418 буква „а“ „в“ и “е“.

ОСЪЖДА „ДАП-МП” АД /в несъстоятелност/ (с предходно наименование „С.“), ЕИК *****, гр.София, р-н Подуяне, ул. „****” на основание чл. 78 от ГПК да заплати на „С.Ф. ГмбХ“, дружество създадено и съществуващо по законите на Швейцария, фирмен № СН-101.533.541, със седалище и адрес на управление: Швейцерхофштрассе 2, 8750 Гларус, Швейцария, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****”, АС Б., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК направените по делото разноски в размер на сумата **от 6 570, 49 лева**, от която: 3 000 лева - адвокатско възнаграждение; 50лв. – държавна такса; 3 520,49 лв. - разноски за преводи на документи.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд София в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____